

Superduo Sanne en Ella

Benieuwd naar dit verhaal? Klik of surf naar:
www.esdege-reigersdaal.nl/bladeren

Dit is **Bladeren**,
het magazine van
Esdégé-Reigersdaal
en de opvolger van
Ergo.

Bladeren is een
greep uit het online
verhaalkanaal
www.esdege-reigersdaal.nl/bladeren.

Reageren of
Bladeren voortaan
digitaal ontvangen?

Mail naar:
[bladeren@
esdege-reigersdaal.nl](mailto:bladeren@esdege-reigersdaal.nl).

Ontoegankelijk? Grijp in!

Wat een aanfluiting, zo'n hoge balie! Muriël Hartman uit Hoorn kwam in haar rolstoel niet boven de balie uit bij het lab van het VU-ziekenhuis in Amsterdam. Ga je zo met mensen om? Schandalig! Dat vond ook het VU-ziekenhuis zelf. Na een boze e-mail van Muriël eind oktober kwam meteen al een antwoord van die stekking. En twee weken later volgde de toezegging dat de balie wordt aangepast.

Laat je horen!
Muriël benadrukt dat dit ook laat zien dat het zin heeft je mond open te doen. Er is verdorie een VN-verdrag voor gelijke berechting van mensen met en zonder beperking! Toegankelijkheid maakt daar uiteraard deel van uit. Als je dan tegen iets aan loopt (nou ja...), dan moet je er iets van zeggen, aldus Muriël. Dat heeft dus zin!

Ongehinderd meedoen
Eén van de dingen die je sowieso kunt doen is eens kijken op de website www.ongehinderd.nl of de bijbehorende app downloaden uit de play- of appstore. Hiermee werken mensen samen om Nederland toegankelijker te maken.
En jij kan meedoen!
Steven van der Burg

Je verkijkt je op Ingeborg Sörensen. Ze oogt broos. Als ze praat, kijkt ze moeilijk. “Ik kom alleen een beetje moeilijk uit m’n woorden, maar verder gaat het prima.” Juist. Maar als klein vrouwtje in een grote wereld? “Als kind was ik op een manege. Er was een groot paard, waarvoor ze me waarschuwd. Ik moest niet zijn stal in. Tot schrik van mijn moeder en de boer deed ik het wel. Het ging prima.” Dat is Ingeborg: twintig keer je eigen gewicht tegenover je, maar jij bent de baas.

Amazone Ingeborg krijg je niet klein

Okee, dat was dan één keer. Vroeger. Maar zo gaat het dus nog steeds. Onlangs nog in Waerland, bij een paardendressuurwedstrijd. Ze won een prijs op een voor haar vreemd paard. Ze hadden haar gezegd de zweep te gebruiken. Zeker in het begin “Anders neemt dat paard een loopje met je.” Ingeborg redde het zonder zweep: “Ik heb laten merken dat ik de baas was. Dat voelt zo’n paard.”

Stimulerend
Ze woont in Enkhuizen op de locatie Torenuil van cluster Stolpenland. Haar cliëntbegeleidster is Eva Schenk. Die is een stimulerende factor, zeker als het gaat om het paardrijden van Ingeborg. Want ja, als kind reed Ingeborg dan wel paard, maar scoliose (vergroeiing van de rug) gooide roet in het eten. De pijn dwong haar te stoppen. Toch begon ze op latere leeftijd weer. Nu, als 29-jarige vrouw, rijdt ze twee keer per week. Op woensdagavond bij ruitervereniging de Samenhang van manege de Eenhoorn in Hoorn. Dan rijdt ze op een pony: Winnie de Poeh. Maar hadden we het niet over Eva? Zeker. Die werd namelijk ingeschakeld om eens te kijken of er niet meer mogelijk was. “Want Ingeborg houdt van paardrijden en bewegen is erg belangrijk voor haar.”

Omaatje
Omdat bij de Eenhoorn de mogelijkheden wel zo’n beetje op waren, zocht Eva het in Schellinkhout. Daar rijdt Ingeborg inmiddels in een gevorderden groep op Aramsia. Dat is echt een paard. “Een omaatje, hahaha.” Gaat het in Hoorn om een speciale vereniging voor mensen met een beperking, in Schellinkhout is ze met haar beperking juist een uitzondering. Hoe kom je eigenlijk op zo’n groot dier? “Met een krukje.” Tja, dat kan natuurlijk ook niet

anders. Dan verkijkt je je dus op Ingeborg: “Ik wil wel weer leren opstijgen zonder krukje. Dat deed ik vroeger ook.”

Grensrakkers
Eens in de twee jaar gaat Ingeborg met de Samenhang op ponykamp. En dan ging ze ook nog eens elk jaar naar ruiterkampcentrum Grensrakkers, bij de Belgische grens. Ingeborg heeft hier dierbare herinneringen aan. Wat zou ze daar graag nog eens naar toe gaan! Gruwelijk genoeg is de organisator terminaal ziek. Hoe verdrietig ze dit ook vindt, Ingeborg is wel van plan samen met Eva naar een alternatief te zoeken. Eva is natuurlijk al geroutineerd in het voorbereiden van zo’n vakantie. Ze regelt de formulieren, medicijnen en alles wat er verder bij komt kijken. “Ze doet veel voor me.”

Bokje
Eenmaal op zo’n kamp, weet Ingeborg prima voor zichzelf op te komen. Zoals ze eens bewees toen ze een paard had, dat nogal wat energie over had. Eigenlijk moest die eerst even z’n overtollige energie kwijt, maar omdat een begeleider meeliep ging dat niet. Zo’n begeleider houdt een galop niet bij... Niet lang, in ieder geval... “Hoe geeft zo’n paard dan aan dat ie het niet leuk vindt?” Geen idee. “Dan geeft ie een bokje. Even een trapje naar achter met de achterbenen. Maar door die scoliose doet dat pijn in mijn rug. Dus vroeg ik om een ander paard. Eerst kreeg ik dat niet, maar toen ben ik in discussie gegaan. Want anderen wisselden ook van paard, en dan ik met mijn rugpijn niet?” Eind van het liedje kreeg ze een ander paard.

Verkijkt je dus niet op Ingeborg. Ook niet als je heel sterk bent en ruim 600 kg weegt.

Steven van der Burg

“Zonder Esdégé-Reigersdaal had de samenleving een groot probleem”

Marina Dings is casemanager maatschappelijke psychiatrie bij de GGZ. Voor een deel van haar klanten kan ze moeilijk passende ondersteuning vinden. In haar zoektocht naar zorgaanbieders die voor deze doelgroep willen samenwerken vangt ze regelmatig bot. Behalve bij Esdégé-Reigersdaal.

“Er zijn altijd mensen die niet op eigen kracht een veilige leefomgeving of een minimale kwaliteit van leven kunnen realiseren. Binnen de GGZ bestaat de ambulante woonondersteuning niet meer en voor beschermd wonen heb je een hele flinke en dus kostbare indicatie nodig. Gemeentes proberen de indicatie beschermd wonen daarom met andere zorg te voorkomen. Dat is lastig te realiseren als het

gaat over mensen met een psychiatrische beperking in combinatie met autisme, een lagere begaafdheid of een verslaving. De GGZ kan dus ambulant in de woonsituatie niets meer doen. Vrijwilligers vind je haast niet voor deze doelgroep en mantelzorgers zijn al eerder vastgelopen. De thuiszorg is niet specialistisch genoeg, zeker niet nadat hun specialistische teams zijn opgeheven. Waar moet je dan terecht als er ondersteuning in de thuissituatie nodig is?” “Die moet ik dan zoeken bij andere organisaties. Ik merk dat zorgaanbieders dan regelmatig de boot af houden. Behalve Esdégé-Reigersdaal. Daar wordt altijd gekeken naar wat er mogelijk is. We werken nu steeds meer samen met cluster De Waaier. Ik ben ontzettend blij met ze. We kennen elkaar, de lijntjes zijn kort en er is heel veel mogelijk. Ze gaan aan de slag met vragen als: Hoe kunnen we maatschappelijke teloorgang voorkomen of verminderen,

hoe zorgen we voor veiligheid, hoe dringen we overlast terug, hoe begeleiden we naar medische zorg, hoe verkleinen we de financiële problemen, hoe zorgen we voor een passende dagbesteding? Ik denk echt dat er in de samenleving een groot probleem zou zijn als Esdégé-Reigersdaal zich net zo zou opstellen als andere zorgaanbieders. ”

Nelly Wuis